

Sterke Vrouwen

Een *prof* met een *groot* hart

Er is niet veel overredingskracht nodig om duidelijk te maken dat Sabine Van Huffel in onze reeks *Sterke Vrouwen* thuishoort. Niet alleen combineert ze in wezen drie voltijdse bezigheden, maar dat doet ze bovendien met tonnen inzet, enthousiasme en bevlogenheid. Daarnaast vindt ze ook nog de tijd om zich in te zetten in haar geloofsgemeenschap, en rouwende en zieke menen een hart onder de riem te steken. Het vakgebied van professor Van Huffel is de biomedische technologie. “Ik heb computerwetenschappen gestudeerd en heb vervolgens twee jaar in het Universitair Ziekenhuis gewerkt. Daarna ben ik teruggekomen naar de universiteit om een doctoraat in elektrotechniek te behalen. Nu geef ik een drietal vakken rond biomedische dataverwerking aan toekomstige masters in ingenieurswetenschappen, met specialisatie biomedische technologie. Ik begeleid momenteel ook dertien doctoraalscripties.”

Knappe kop

“Ik ben ervan overtuigd dat de biomedische technologie in de toekomst steeds meer mensenlevens zal kunnen helpen redden. Het is een sector waarin ook heel veel jobs te vinden zullen zijn. De geneeskunde is enorm geëvolueerd. De sterke technologische vooruitgang heeft hierbij een belangrijke rol gespeeld. Computers en andere apparatuur zijn niet meer weg te denken uit de ziekenhuizen, revalidatiecentra en artsenpraktijken. De hele waaier van nieuwe ontwikkelingen in de biomedische technologie omvat biomechanica, medische beeldvorming en signaalverwerking, biomedische sensoren, biomaterialen, bio-informatica en het gebruik van internet voor medische toepassingen. Al deze onderwerpen worden behandeld in de masteropleiding biomedische technologie. Zelf ben ik vooral bezig met onderzoek rond signaalverwerking. Het komt er in feite op neer, dat wij de signalen die onder meer worden uitgestuurd door de hersenen, het hart en de spieren analyseren. Daaruit kunnen we informatie halen waardoor we veel vroeger dan nu bepaalde diagnoses kunnen stellen. Zo kunnen we kwaadaardige tumoren sneller op het spoor komen, epilepsieaanvallen detecteren en de kansen op wiegendood verminderen.”

Maatschappelijke uitdaging

Sabine Van Huffel is sinds september 2005 ook adviseur van rector Marc Vervenne op het vlak van diversiteit en gelijkekansenbeleid. Een aanstelling die haar al volle agenda nog meer deed uitpuilen, maar die voor haar toch als geroepen kwam. “Zo zit ik in elkaar. Ik wil graag mijn schouders zetten onder concrete maatschappelijke uitdagingen. Ik denk trouwens dat dat iets typisch vrouwelijk is. Meer dan mannen zijn wij met de inhoud van onze opdrachten bezig.” Enkele maanden later stelde Van Huffel tijdens een academische zitting al een masterplan gelijke kansen en diversiteit voor. Dat plan tekent het beleid uit voor de komende jaren, met bijzondere aandacht voor de drie doelgroepen: de genderproblematiek, allochtonen en mensen met beperkingen. “Vooral de werking rond allochtonen zit nog in een beginfase. Met de man-vrouwproblematiek zijn we al jaren bezig, en ook voor studenten met functiebeperkingen voert men al dertig jaar een actief beleid. Maar bij allochtonen ligt het een stuk moeilijker. Het probleem ligt vooral bij de instroom. Daar kan de universiteit alléén weinig aan veranderen. Al proberen we dat aan de K.U.Leuven wel te doen door informatiecampagnes en door een *buddy*-project met de Stad Leuven. We willen ook niet onvoorbereid maatregelen nemen om meer allochtone jongeren te bereiken en te ondersteunen. Daarom hebben we een ondersteuningsgroep opgericht. Die bestaat uit een vijftiental leden; twee derde daarvan is allochtoon. Uit hun ideeën en voorstellen moeten nog meer concrete plannen en maatregelen voortvloeien.”

Sterke partner

Maar ook het genderprobleem blijft actueel. Hoewel er globaal genomen meer meisjes dan jongens aan universitaire studies beginnen, blijft de vrouwelijke doorstroming naar de hoogste academische regionen beperkt. Slechts 10 procent van de toploopbanen als hoogleraar is ingevuld door een vrouw. “Het is een werk van zeer lange adem om meer vrouwen aan de top te krijgen”, beaamt Sabine Van Huffel. “De combinatie werk-gezin speelt hierin een belangrijke rol. Aan de universiteit heb je wel flexibele uren, maar deeltijds werken in topfuncties is haast niet mogelijk. Als vrouw moet je bijna altijd een keuze maken: een carrière of een gezin. Om de beide toch te kunnen combineren, moet je het met weinig slaap kunnen stellen. Je moet bovendien het geluk hebben over een partner te beschikken die zelf een deel van de zorgtaken in het gezin overneemt en je aanmoedigt om je carrière voort te zetten. Bij mij is dat duidelijk het geval geweest. Hoewel ik een groot gezin wilde – wij hebben vijf kinderen –, is mijn man me altijd blijven stimuleren om ook mijn carrièrekansen volop te benutten. Als je de dingen goed organiseert en de agenda’s goed naast elkaar legt, blijkt er toch heel veel mogelijk. Zo kon ik in 2000 zelfs twee maanden doceren aan de prestigieuze universiteit van Stanford, iets wat mijn loopbaan ook een extra duwtje heeft gegeven. Zonder mijn man was dat nooit gelukt.”

> Vrouwen zijn meer bezig met de inhoud en de meerwaarde van hun job dan mannen

Zinvol leven

Om echt een gelijkekansenbeleid te voeren, moet er volgens Sabine Van Huffel nog veel meer op verschillende niveaus worden gewerkt. “We zijn ondertussen gestart met een pilootproject rond *mentoring* van beloftevolle vrouwelijke onderzoekers. Duo’s van telkens een man en een vrouw letten in alle faculteiten en diensten op of iedereen op alle niveaus wel gelijke kansen krijgt. Dat kan gaan over betere studiebegeleiding, gebouwen toegankelijker maken of betere statistieken verzamelen. In mijn faculteit is vooral de instroom van meisjes een probleem. Behalve in de studierichting architectuur, waar de helft meisjes zitten, blijven ze zwaar in de minderheid. Daarom vind ik dat de universiteit inspanningen moet leveren om, in samenwerking met het secundair onderwijs, aan te tonen dat een technologische richting toch heel veel mogelijkheden biedt. De interesse van meisjes voor technologie neemt sterk toe als ze beseffen welke mooie tandem technologie en zorg kunnen vormen.” De bevlogenheid van Sabine Van Huffel voor haar vakgebied en voor haar speciale opdracht rond gelijkekansenbeleid, belet niet dat ze ook nog tijd vindt voor haar gezin – haar man, haar 4 dochters en een zoon tussen 12 en 21 jaar – en voor bezinning en haar geloofsengagement. “Dat lijkt misschien allemaal te veel voor één mens. Maar het geeft zin aan mijn leven, en de combinatie bezorgt me de nodige energie.”